

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **W.U.**

skazanego z art. 159 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 22 listopada 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego M. z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...)

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. W.B. - Kancelaria adwokacka w K. - kwotę 442,80zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego W.U. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 roku uznał oskarżonego W.U. za winnego popełnienia występku z art. 159 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 159 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, jak również orzekł co do dowodu rzeczowego i kosztach postępowania.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez obrońcę skazanego W.U.. W apelacji podniesiono zarzuty:

1.naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a/ art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., art., 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. - naruszenie prawa do obrony oskarżonego poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka G.P., przebywającego w zakładzie karnym w O. w Czechach w drodze wideokonferencji, przy bezpodstawnym założeniu, że wniosek dowodowy zmierza do przedłużenia postępowania oraz że okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;

b/ art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.k. i art. 7 k.p.k. – poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, zasady *in dubio pro reo* i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, które polegało w szczególności na:

- bezpodstawnym odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie przebiegu wydarzeń z udziałem pokrzywdzonego w dniu 27 lipca 2013 r. w M. przy ul. O. – które to wyjaśnienia były spójne, logiczne i konsekwentne na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego;

- bezpodstawnym odmówieniu wiarygodności zeznaniom świadka D.J. złożonym na etapie postępowania sądowego;

- bezpodstawnym, bezkrytycznym uznaniem za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego R.S. oraz A.L., w oderwaniu o wcześniejszego zachowania pokrzywdzonego, który groził oskarżonemu w korespondencji SMS-owej, nie wywiązywał się wobec oskarżonego z zobowiązań w zakresie uiszczania opłat za mieszkanie i pieczy nad psem oskarżonego,

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu przez Sąd, że:

- a. w dniu 27 lipca 2013 r. oskarżony i P.K. po wejściu do mieszkania przy ul. O. w M., bez żadnych słów zaatakowali pokrzywdzonego R.S.; P.K. miał przy sobie deskę, a oskarżony nóż, pokrzywdzony był bity deska przez P.K., po którymś uderzeniu deska pękła, w tym czasie oskarżony wymachiwał w stronę pokrzywdzonego nożem, próbując go nim ugodzić; pokrzywdzony próbując wytracić

oskarżonemu to narzędzie z ręki w końcu został nim ugodzony – w sytuacji, gdy prawidłowa obecna materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że przebieg zdarzenia był odmienny – to pokrzywdzony rzucił się na oskarżonego z nożem, P.K. w obronie złapał leżącą w mieszkaniu deskę i uderzał nią w rękę pokrzywdzonego, oskarżony broniąc się wyrwał pokrzywdzonemu nóż i przewrócił go na ziemię;

b. dobijająca się w dniu 26 lipca 2013 r. do mieszkania przy ul. O. w M. grupa osób była związana z oskarżonym, oskarżony postanowił za pośrednictwem innych osób nastraszyć pokrzywdzonego – w sytuacji, gdy brak jest jakichkolwiek dowodu, by osoby te miały jakikolwiek związek z oskarżonym i działały na jego polecenie.

Podnosząc powyższe, obrona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 17 marca 2017 roku o sygn. akt VII Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że czyn przypisany W.U. zakwalifikował z art. 159 k.k. i ten przepis przyjął, jako podstawę prawną wymiaru kary. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Kasację od wyroku Sądu II instancji złożył obrońca skazanego W.U..

Zaskarżył wyrok Sądu Odwoławczego w całości zarzucając mu:

1. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 oraz art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na nieuwzględnieniu zarzutu obrazu przepisu z art. 170 § 1 k.k. w związku z oddaleniem wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka G.P., podczas, gdy okoliczności sprawy wskazywały, że mógł on mieć kluczowe informacje odnośnie przebiegu zdarzenia i zamiaru z jakim udał się W.U. do pokrzywdzonego

2. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na częściowej i dowolnej analizie zgromadzonego materiału dowodowego podczas rozpoznania zarzutów apelacji, w tym w szczególności

odmówieniu wiary zeznaniom D.J. oraz dowolną analizę materiału dowodowego, pod z góry przyjętą tezę, skutkującą bezpodstawną odmową wiary wyjaśnieniom W.U., podczas gdy właściwa i wnikliwa ocena materiału dowodowego, skutkowałaby przyjęciem, że to pokrzywdzony w niniejszej sprawie był agresorem, a skazany podjął czynności jedynie w celu obrony własnej osoby.

W konsekwencji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w M. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja ta jest bezzasadna w stopniu oczywistym, stąd jej rozpoznanie na posiedzeniu w myśl art. 535 § 3 k.p.k.

Należy wskazać, że przedmiotem kasacji jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest orzeczenie sądu odwoławczego kończące postępowanie (art. 519 k.p.k.), tym samym wszelkie zarzuty kasacyjne mogą być podnoszone wyłącznie wobec wyroku tego sądu, a nie co do uchybień, jakie zarzuca się sądowi I instancji. Co więcej, Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację jedynie w granicach podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym jedynie w razie uchybień z art. 435, art. 439 i art. 455 k.p.k. (536 k.p.k.), które w tej sprawie nie miały miejsca.

Tymczasem lektura niniejszej kasacji wskazuje, że jej autor powielił zarzuty apelacyjne w zakresie w jakim ten środek odwoławczy podnosił naruszenie przepisów postępowania.

Odnosnie do zarzutu obrazy art. 170 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. polegającego na niedopuszczeniu dowodu z przesłuchania świadka G.P., podkreślić należy, iż podniesiony zarzut jest powtórzeniem zarzutu apelacyjnego (1a) oraz wniosku dowodowego składanego na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego (k. 637). Już Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 14 grudnia 2016 r. (k. 657v) oddalił na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. wniosek o przesłuchanie G.P. podnosząc, że nie ma on znaczenia w przedmiotowej sprawie i zmierza w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania. Także Sąd Okręgowy w K. odniósł się w sposób wyraźny na k. 2 i 3 uzasadnienia swego wyroku do kwestii oddalenia tego wniosku, słusznie uznając, że świadek G.P. nie był bezpośrednim uczestnikiem zdarzenia,

czekał na zewnątrz, nie mógł więc mieć w związku z tym bezpośredniej wiedzy, co do jego przebiegu (zwłaszcza, że użyta w zdarzeniu deska nie została przyniesiona, lecz pochodziła z mieszkania pokrzywdzonego). Podnosząc zarzut obrazy art. 170 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. autor kasacji nie wskazał, w jaki sposób prawo oskarżonego do obrony w tym przypadku zostało naruszone.

Także oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., który obrońca wiąże z odmówieniem wiary zeznaniom świadka D.J. i wyjaśnieniom W.U.. Także i ten zarzut był już podnoszony w apelacji i stawianie go w niemal identycznej formie na tym etapie postępowania kasacyjnego świadczy o nierespektowaniu reguł postępowania kasacyjnego, poprzez próbę wywołania quasi III instancyjnej kontroli wyroku. Z uzasadnienia Sądu Odwoławczego (k. 5 i 6), wprost wynika dlaczego Sąd nie podzielił zarzutu skarżącego i dlaczego nie dał wiary zeznaniom D.J. złożonym na etapie postępowania sądowego, uznając je za niekonkretne i ogólnikowe oraz sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym m.in. z zeznaniami funkcjonariusza policji P.S. (k. 369). Także co do wiarygodności wyjaśnień skazanego i ich wiarygodności Sąd wypowiedział się w uzasadnieniu wyroku (k. 4). W tej sytuacji, nie można mówić, że któryś z zarzutów apelacyjnego nie został rozpoznany, czy że Sąd Odwoławczy uczynił to w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Tym samym nie naruszył art. 433 § 2 k.p.k.

Konkludując, skarga ta nie wskazała na żadne uchybienie, które miałoby mieć miejsce w postępowaniu przed Sądem Odwoławczym, a które można by określić jako rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku tego Sądu. Musi być zatem uznana jako oczywiście bezzasadna.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

as